

се заема с пределна упоритост да работи за поета Вапцаров в средите на учените литературоведи.

(Не се питаме как понася „оклеветяването“, както тя нарича казаното от Радонов. За това могат да свидетелстват близките ѝ, за това има споделено в анкетата и документирано в дневниковите записки.) Заклеймена като недостойна в „идейно“ и морално отношение, Б. Вапцарова все пак е приета на работа в Института за литература при БАН, където мнозина учени я смятат недостойна за литературоведски начинания поради липса на професионално образование. Определена ѝ е длъжност завеждащ „Кабинет Никола Вапцаров“, пряко свързан със секция „История на българската литература след Освобождението“. Тя има ангажимент да съхранява и обогатява сбирката ръкописи, документи, мемоари, да участва в подготовката на научни конференции, в съставителството на тематични сборници. Но съсредоточава усилията си в осъществяването на рядък за нашето литературознание труд – летопис за Вапцаров. През 1978 г. издателството на БАН публикува обемист том „Никола Вапцаров. Летопис за живота и творчеството му“. (За колцина значителни творци има подобен труд?)

Новото, което наблюдаваме у авторката Б. Вапцарова (след нейното дискредитиране), е стремежът към документиране на собствения спомен. И в „Летописа“, и в последвалата книга „Вапцаров сред събратята си по перо“, и в други работи, когато е била необходима нейната помощ като пряк свидетел, тя търси документалната стойност. Нейната активност насърчава и други хора, близки на поета, да напишат спомени и в естествената съпоставка с многото появили се вече мемоари да се открие истината за Вапцаров. Психологически е обясним този стремеж у Бойка, от която е снето „висшето“ доверие, да търси проверка на собствената си памет, разбиране за преживяното или подкрепа за публикуваното. От гледна точка на литературознанието този авторски стремеж да се надхвърли субективността на спомена, но да се използва колкото е възможно повече от запомненото, като се съпоставя казаното от различни автори, като се привеждат документи, е плодотворна практика.

В заключение може да се твърди, че въпреки срещаните от авторката затруднения в публичното пространство и в научните среди, свидетелствата ѝ са ценни.